

C. Tilsidesættelse af traktatens artikel 52

— De nederlandske luftfartselskaber kan altid udelukkes fra anvendelse af luftfartsaftalen mellem Kongeriget Nederlandene og USA, mens denne aftale automatisk gælder for de nederlandske luftfartselskaber. EF-luftfartselskaberne er følgelig udsat for forskelsbehandling, da de i værtsmedlemsstaten, nemlig Kongeriget Nederlandene, ikke får fordelene ved national behandling.

⁽¹⁾ EFT L 240, s. 15.

⁽²⁾ EFT L 220, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 278, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. december 2004 af High Court of Justice (England & Wales) Chancery Division i sagen *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation mod Commissioners of Inland Revenue*

(Sag C-524/04)

(2005/C 57/35)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse afsagt den 21. december 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. december 2004, har High Court of Justice (England & Wales) Chancery Division i sagen *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation mod Commissioners of Inland Revenue* forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 43 EF, 49 EF eller 56 EF til hinder for, at en medlemsstat (herefter »det låntagende selskabs medlemsstat«) opretholder og anvender bestemmelser som de i section 209 og 212 og schedule 28AA i Income and Corporation Taxes Act 1988 fastsatte (herefter »de nationale bestemmelser«), der for et selskab, der er hjemmehørende i denne medlemsstat (herefter »det låntagende selskab«), indebærer begrænsninger af retten til skattefradrag for renter af finansieringslån ydet af et direkte eller indirekte moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, når det låntagende selskab ikke ville være undergivet sådanne begrænsninger, hvis moderselskabet havde været hjemmehørende i det låntagende selskabs medlemsstat?

2. Hvilken betydning har det for besvarelsen af spørgsmål 1, såfremt

- a) finansieringslånet ikke ydes af det låntagende selskabs moderselskab, men af et andet selskab (herefter »det långivende selskab«) inden for den samme koncern, som har samme direkte eller indirekte moderselskab som det låntagende selskab, og både det fælles moderselskab og det långivende selskab er hjemmehørende i andre medlemsstater end det låntagende selskabs medlemsstat?

- b) det långivende selskab er hjemmehørende i en anden medlemsstat end det låntagende selskab, men alle fælles direkte eller indirekte moderselskaber til det låntagende selskab og det långivende selskab er hjemmehørende i et tredjeland?

- c) alle fælles direkte eller indirekte moderselskaber til det långivende selskab og det låntagende selskab er hjemmehørende i tredjelande, og det långivende selskab er hjemmehørende i en anden medlemsstat end det låntagende selskab, men udbetaler finansieringslånet til det låntagende selskab fra en filial i et tredjeland?

- d) det långivende selskab og alle fælles direkte eller indirekte moderselskaber til det långivende selskab og det låntagende selskab er hjemmehørende i tredjelande?

3. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1 og 2, såfremt det kan godtgøres, at låntagningen udgjorde et misbrug af rettigheder eller indgik i en kunstig konstruktion, hvis formål var at omgå skattelovgivningen i det låntagende selskabs medlemsstat? Hvilke retningslinjer finder Domstolen det i givet fald passende at give for, hvornår der i sager som den foreliggende er tale om et sådant misbrug eller en sådan kunstig konstruktion?

4. Såfremt der foreligger en hindring for de frie kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne og tredjelande i artikel 56 EF's forstand, eksisterede denne da den 31. december 1993, således at artikel 57 EF finder anvendelse?

5. Såfremt der i en eller flere af de situationer, der henvises til i spørgsmål 1 og 2, er tale om en tilsidesættelse af artikel 43 EF, 49 EF eller 56 EF, og såfremt det låntagende selskab eller andre selskaber i samme koncern (herefter »sagsøgerne«) fremsætter følgende krav:

- a) et krav om tilbagebetaling af den yderligere selskabsskat, som det låntagende selskab har betalt som følge af, at der ikke blev indrømmet fradrag for renter betalt til det långivende selskab i selskabets selskabsskattepligtige overskud, når disse rentebetalingen ville have givet ret til fradrag i det låntagende selskabs overskud, hvis det långivende selskab også havde været hjemmehørende i det låntagende selskabs medlemsstat

- b) et krav om tilbagebetaling af den yderligere selskabs-skat, som det låntagende selskab har betalt i tilfælde, hvor det fulde rentebeløb faktisk er betalt til det långivende selskab, men hvor fradraget for renterne er blevet nedsat som følge af de nationale bestemmelser eller skattemyndighedernes anvendelse af disse
- c) et krav om tilbagebetaling af den yderligere selskabs-skat, som det låntagende selskab har betalt i tilfælde, hvor det rentebeløb vedrørende lån ydet af det långivende selskab, som kan fradrages i det låntagende selskabs overskud, som følge af de nationale bestemmelser eller skattemyndighedernes anvendelse af disse er blevet begrænset, fordi der er indskudt egenkapital i stedet for fremmedkapital, eller fordi eksisterende fremmedkapital er blevet erstattet af egenkapital
- d) et krav om tilbagebetaling af den yderligere selskabs-skat, som det låntagende selskab har betalt i tilfælde, hvor de renter af lån ydet af det långivende selskab, som kan fradrages i det låntagende selskabs overskud, som følge af de nationale bestemmelser eller skattemyndighedernes anvendelse af disse er blevet begrænset ved at nedsætte rentesatsen (eller gøre lånet rentefrit)
- e) et krav om tilbagebetaling eller godtgørelse af et beløb svarende til de tab – eller andre skattefradrag eller skattegodtgørelser – i det låntagende selskab (eller som er overført til dette af andre selskaber i samme koncern, som også er hjemmehørende i det låntagende selskabs medlemsstat), som det låntagende selskab har brugt til at udligne de ovenfor i punkt a), b) og c) omhandlede yderligere selskabsskattetilsvær, men som ellers kunne have været anvendt på anden måde eller fremført
- f) et krav om tilbagebetaling af uudnyttet ACT-skat, som det låntagende selskab har betalt af rentebetalinger til det långivende selskab, der er blevet anset for udlodninger
- g) et krav om tilbagebetaling eller godtgørelse vedrørende ACT-skat, der er betalt i den i punkt f) omhandlede situation, men som efterfølgende er blevet modregnet i det låntagende selskabs selskabsskattetilsvær
- h) et krav om godtgørelse af de udgifter og omkostninger, som for sagsøgerne har været forbundet med at overholde de nationale bestemmelser og med skattemyndighedernes anvendelse af disse
- i) et krav om tilbagebetaling eller godtgørelse for det mindre afkast af fremmedkapital, der er indskudt som egenkapital (eller konverteret til egenkapital) som beskrevet ovenfor i punkt c), og
- j) et krav om tilbagebetaling eller godtgørelse for eventuelle skattetilsvær, som er opstået i det långivende selskab i det land, hvor det er hjemmehørende, ved modtagelsen af beløb fra det låntagende selskab, der blev betragtet som renteindtægter, men som i henhold til de i spørgsmål 1 nævnte nationale bestemmelser er blevet anset for udlodninger
- skal disse krav da i fællesskabsretlig henseende betragtes som
- krav om tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb, der opstår som følge af og i tillæg til overtrædelsen af de ovennævnte fællesskabsbestemmelser, eller
- krav om godtgørelse eller erstatning, eller
- krav om betaling af et beløb svarende til en fordel, der uretmæssigt er blevet nægtet?
6. Såfremt en del af spørgsmål 5 besvares med, at kravene er krav om betaling af et beløb svarende til en fordel, der uretmæssigt er blevet nægtet,
- a) opstår sådanne krav da som en konsekvens af og som supplement til den ret, som følger af de ovennævnte fællesskabsbestemmelser, eller
- b) skal alle eller nogle af de erstatningsbetingelser, der er fastsat i dommen i de forenede sager C-46/93 og C-48/93, Brasserie du Pêcheur og Factortame, være opfyldt, eller
- c) skal andre betingelser være opfyldt?
7. Har det betydning, om de i spørgsmål 5 opregnede krav efter national ret fremsættes som krav om tilbagebetaling eller fremsættes eller skal fremsættes som erstatningskrav?
8. Hvilke retningslinjer, om nogen, finder EF-Domstolen det passende at give i den foreliggende sag for, hvilke omstændigheder den nationale ret bør tage hensyn til ved vurderingen af, om der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret overtrædelse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i dommen i de forenede sager C-46/93 og C-48/93, Brasserie du Pêcheur og Factortame, særligt med hensyn til, om overtrædelsen var udskyldelig i betragtning af udviklingstrinnet for retspraksis vedrørende fortolkningen af de relevante fællesskabsbestemmelser?

9. Kan der i princippet foreligge en direkte årsagsforbindelse (i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i dommen i de forenede sager C-46/93 og C-48/93, Brasserie du Pêcheur og Factortame) mellem en overtrædelse af artikel 43 EF, 49 EF eller 56 EF og tab som omhandlet i spørgsmål 5(a)-(h), der hævdes at være forårsaget heraf? Hvilke retningslinjer, om nogen, finder EF-Domstolen det i givet fald passende at give for, hvilke omstændigheder den nationale ret bør tage hensyn til ved vurderingen af, om der foreligger en sådan direkte årsagsforbindelse?
10. Kan den nationale ret ved afgørelsen af, hvilket tab der skal erstattes, tage hensyn til, om de skadelidte på passende måde har søgt at undgå eller begrænse skaden, og navnlig om de skadelidte har gjort brug af retsmidler, hvorved det kunne have været fastslået, at de nationale bestemmelser (som følge af anvendelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomster) ikke medførte de i spørgsmål 1 nævnte begrænsninger? Har parternes opfattelser på de relevante tidspunkter vedrørende dobbeltbeskatningsoverenskomsternes virkninger betydning for besvarelsen af dette spørgsmål?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse afsagt den 30. december 2004 af Utlänningsnämnden i sagen Yunying Jia mod Migrationsverket

(Sag C-1/05)

(2005/C 57/36)

(Processprog: svensk)

Ved afgørelse afsagt den 30. december 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. januar 2005, har Utlänningsnämnden i sagen Yunying Jia mod Migrationsverket forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. a. Skal artikel 10 i forordning nr. 1612/68/EØF – i lyset af dommen i sag C-109/01 – fortolkes således, at en tredjelandstatsborger, der er beslægtet med en arbejdstager som omhandlet i direktivet, skal opholde sig lovligt inden for Fællesskabet for at han/hun har ret til ophold sammen med arbejdstageren – og skal artikel 1 i direktiv 73/148/EØF da tilsvarende fortolkes således, at retten til ophold for en unionsborgers slægtning, som er tredjelandstatsborger, forudsætter, at tredjelandstatsborgeren opholder sig lovligt inden for Fællesskabet?
- b. Såfremt direktiv 73/148/EØF skal fortolkes således, at det er en forudsætning for, at en unionsborgers slægtning, som er tredjelandstatsborger, skal kunne påberåbe sig en opholdsret i medfør af direktivet, at han/hun lovligt opholder sig inden for Fællesskabet, indebærer det da, at slægtningen skal være i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, som gælder for eller er udstedt med henblik på bosættelse i en af medlemsstaterne? Såfremt der ikke er givet en opholdstilladelse til bosættelse, er det da tilstrækkeligt med en opholdstilladelse udstedt til andet formål for et kortere eller længere ophold, eller er det således som det er tilfældet i den sag, der foreligger for Utlänningsnämnden, tilstrækkeligt, at den slægtning, der ansøger om opholdstilladelse, er i besiddelse af et gyldigt visum?
- c. Såfremt en unionsborgers slægtning, der er tredjelandstatsborger, ikke kan gøre en opholdsret gældende i medfør af direktiv 73/148/EØF, fordi han/hun ikke opholder sig lovligt inden for Fællesskabet, indebærer det da en begrænsning af unionsborgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 43 EF, hvis det afslås at give slægtningen opholdstilladelse med henblik på bosættelse?
- d. Såfremt en unionsborgers slægtning, som er tredjelandstatsborger, ikke kan gøre en opholdsret gældende i medfør af direktiv 73/148/EØF, fordi han/hun ikke opholder sig lovligt inden for Fællesskabet, indebærer det da en begrænsning af unionsborgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 43 EF, hvis unionsborgerens slægtning udvises fra landet, fordi en ansøgning om national opholdstilladelse ikke kan imødekommes efter indrejsen til Sverige?
2. a. Skal artikel 1, litra d), i direktiv 73/148/EØF fortolkes således, at der med »forsørgelse« menes, at unionsborgerens slægtninge er økonomisk afhængige af unionsborgeren for at kunne opnå [Org. s. 10] den acceptable mindste levestandard i sit hjemland eller det land, hvor han/hun stadig er bosat?
- b. Skal artikel 6, litra b), i direktiv 73/148/EØF fortolkes således, at medlemsstaterne kan kræve, at en unionsborgers slægtning, som gør gældende, at han/hun forsørges af unionsborgeren eller dennes ægtefælle, fremviser dokumenter ud over en erklæring fra unionsborgerens side, som viser, at der er tale om faktisk forsørgelse?